

Matei 21,1-17

21 ¹Când au fost aproape de Ierusalim și au ajuns la Betfaghi, lângă muntele Măslinilot, Isus a trimis pe doi dintre ucenicii Săi ²zicându-le: “Mergeți în satul care este în fața voastră: veți găsi îndată o asină legată și împreună cu ea un mânz. Dezlegați-le și le aduceți la Mine. ³Dacă cineva vă va zice ceva, răspundeți-i: “Domnul are nevoie” și le va trimite îndată”. ⁴Aceasta s-a întâmplat pentru ca să se împlinească ceea ce fusese vestit prin profet: ⁵*Ziceți fiicei Sionului: iată, regele tău vine la tine blând, șezând pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug.* ⁶Ucenicii au mers și au făcut ceea ce le-a poruncit Isus: ⁷au adus asina și mânzul, au așezat deasupra lor mantiile lor și El s-a așezat pe ele. ⁸Mulțimea numeroasă își întindea hainele pe stradă în timp ce alții tăiau ramuri de copaci și le așterneau pe cale. ⁹Mulțimea care mergea înainte și cea care venea în spate, striga: *Osana fiului lui David ! Binecuvântat este cel care vine în numele Domnului ! Osana în înaltul cerului !* ¹⁰Intrând Isus în Ierusalim toată cetatea s-a tulburat și întreba: “Cine este acesta ?”. ¹¹Și mulțimea răspundea: “Acesta este Isus, profetul din Nazaretul Galileii”. (*Is 62,11 și Zh 9,9*).

¹⁵Dar mai marii preoților și scribii, văzând minunile pe care le făcea și pe copiii care-l aclamau în Templu: “Osana, fiul lui David” s-au indignat ¹⁶și i-au zis: “Nu auzi ce strigă aceștia ?” Isus le-a răspuns: “Oare n-ați citit nicodată: *Din gura pruncilor și a celor ce sug ți-ai procurat laudă ?* ¹⁷Apoi, lăsându-i, a ieșit afară din cetate, spre Betania, și a petrecut noaptea acolo.

Este cunoscută ca și duminica Floriilor, dar ar putea fi definită și duminica unei mari iluzii sau amăgiri. În această sărbătoare evanghelia ne prezintă intrarea lui Isus în Ierusalim, după cele descrise în prima marte a capitolului 21 al Evangheliei după Matei.

Evanghelistul scrie că Isus trimite doi apostoli în satul din fața lor. Satul, în evangheli, este mereu locul tradiției, locul care este potrivit, refractar la noutatea purtată de Isus. Și Isus le spune că vor găsi **o asină legată și împreună cu ea un mânz**. De ce această referire? Când Iacob binecuvintează pe cei 12 fi ai săi și îl numește pe Iuda ca conducător al lor, spune că **”nu va fi luat sceptrul de domnie din mâna lui Iuda, nici toiagul de cârmuire de la picioarele sale, până când nu va veni Mesia, cel căruia îi aparține”** și este descris ca cel **”care își leagă măgarul de viță și mânzul măgăriței sale de vița aleasă”**. Acestea le regăsim în cartea Genezei cap 49, versetele 8-11.

Așadar Isus, cerând să dezlege această asină cu mânzul său, vrea să ne facă să înțelegem că această profeție este deja realizată, se manifestă în persoana sa. Și Isus îi atenționează: **Dacă cineva vă va zice ceva, răspundeți-i: “Domnul are nevoie”**. Este singura oară când Isus se definește așa. Astfel evanghelistul, în acțiunea lui Isus, vede realizarea celor prescrise de profetul Zaharia, dar cenzurând unele aspecte ale profeției care nu sunt conforme lui Isus. Profeția lui Zaharia începea spunând: **Exultă, Bucură-te fiica Sionului**, în schimb evanghelistul preia de data aceasta din profetul Isaia expresia: **Ziceți fiicei Sionului**.

Ierusalimul nu are motiv de bucurie, de a jubila, ea este doar informată. **Iată, regele tău vine la tine**, și aici profetul Zaharia a introdus termenul **”drept”**, adică observant al legii, și **”victorios”**, dar evanghelistul elimină fie drept, pentru că Isus nu a venit să observe legea, dar propune o nouă relație, o Nouă Alianță cu Dumnezeu, fondată pe iubire; și nu va fi un Mesia victorios.

Ceea ce ne rămâne este **blând, șezând pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug**. Acestea nu sunt animale de război, precum erau caii, nici animale de rang regal precum erau catării, dar sunt mijloacele normale de deplasare a poporului simplu din aceea epocă. Așadar nu un Mesia al războiului, ci se prezintă un Mesia al păcii. De fapt nu se cunoaște nici un monument comemorativ ridicat unui conducător călare pe un asin!

Așadar ucenicii fac ceea ce Isus le-a spus, îi **aduc asina și mânzul**, și iată prima acțiune importantă și simbolică făcute de ucenici, **au așezat deasupra lor mantiile lor**. Mantia, în limbaj

biblic, indică persoana. Ca atare a pune mantile pe asină și pe mânz, indică deplina adeziune la inițiativa lui Isus de a fi un Mesia de pace.

Dar, **mulțimea numeroasă își întindea hainele pe stradă**. Când era consacrarea unui rege, la inaugurarea sa, poporul în semn de supunere și ascultare a regalității sale, își întindeau mantile, care este simbolul propriei persoane, pe stradă, și regele călca pe ele. Acesta era un semn de supunere pe de-o parte și de dominare pe de altă parte.

Mulțimea nu înțelege eliberarea oferită de Isus și nici nu dorește să urmeze un Mesia al păcii, dar dorește să fie supusă, vrea să fie dominată. Și evanghelistul sublinează **în timp ce alții tăiau ramuri de copaci**. Dar aceasta se făcea cu ocazia sărbătorii corturilor, sărbătoare foarte importantă care indică venirea unui Mesia eliberator. Și **Mulțimea care mergea înainte și cea care venea în spate** ..., Isus este luat ca și ostatic. Nu este El care indică drumul, ci este mulțimea, care-l precede, îi stă înaintea, și o alta care-l urmează. Iar Isus se află la mijloc.

Așa precum tentatorul îl va purta pe Isus în orașul sfânt pentru a-i propune puterea asupra lui Israel, tot așa această mulțime îl ia ostatic pe Isus și îi indică drumul pe care trebuie să meargă: acela al puterii, acela al dominării. De fapt ce strigă această mulțime? Recită *psalmul 118* unde se spune **Osana**. Osana este o expresie care înseamnă **Salvează-ne** așadar. Dar cui îi este adresat acest Osana? **Fiului lui David!**

Iată marea amăgire, marea iluzie a poporului. L-au confundat pe Isus, Fiul Dumnezeului adevărat și viu, cu fiul lui David. Fiu, în cultura epocii, înseamnă cel care se aseamănă cu tatăl, pentru că se comporta într-o manieră asemănătoare cu a sa. Așadar fiul lui David era un Mesia care, precum David, cu puterea și forța, ar fi inaugurat împărăția lui Israel.

Aceasta era ceea ce mulțimea se aștepta, aceasta era tentația pe care o propun lui Isus: un Mesia al puterii, un Mesia al forței și al violenței. Iată de ce, când își vor da seama de acest echivoc, de această confuzie, aceiași mulțime care acum strigă **Osana Fiului lui David**, va fi aceeași care mai târziu va striga: **Răstignește-l, răstignește-l, Crucifică-l!** De un Mesia al păcii nu au nevoie, nu le servește.

Intrând Isus în Ierusalim toată cetatea s-a tulburat, aici evanghelistul folosește un termen care indică o mișcare telurică, seismică, este aceeași tulburare a Ierusalimului pe care o avem la nașterea lui Isus. Nu este loc de ospitalitate, nu-l întâmpină, iar locuitorii orașului de fapt **întrebă: "Cine este acesta?"**. Orașul sfânt, Ierusalimul, reședința prezenței și gloriei lui Dumnezeu, nu-l recunoaște pe Isus, Dumnezeu este cu noi, pentru că Dumnezeul său era un altul.

De fapt, printre primele acțiuni pe care Isus le va face intrând în orașul sfânt, va fi acela să arunce în aer tot acel aparat al templului, în care nu se mai adora Dzeu Tatăl, ci adevăratul dumnezeu al templului, care era banul și interesul.

În timp ce Isus le vorbește despre Tatăl din ceruri și despre Împărăția Sa, ei așteaptă o împărăție a tatălui lor David. O împărăție de dominare, care schimbă totul cu forța și care distruge orice rezistență sau împotrivire. Așadar o împărăție care se impune cu forța și cu violența.

Isus, în schimb, a venit să anunțe, să inaugureze Împărăția lui Dzeu. O Împărăție care, pentru realizarea Sa, cere schimbarea interioară și profundă din intimitatea persoanelor. O schimbare de valori: **a nu mai trăi pentru sine, ci pentru alți**. Deci Împărăția lui Dzeu pretinde convertirea, cealaltă pretinde forța. Când această mulțime își va da seama că Isus nu este un Mesia al forței, al puterii, al violenței, că El nu a venit să inaugureze împărăția îngropată a regelui David, ci să inaugureze împărăția lui Dzeu, acest Mesia pentru ei va fi inutil.

De fapt nu au înțeles că Isus a venit să inaugureze Împărăția lui Dzeu, ei doreau ca Isus să învie vechia Împărăție a lui David, împărăția lui Israel. Dar Isus nu inaugurează împărăția lui Israel ci împărăția lui Dzeu, o Împărăție universală, unde orice persoană se poate simți primită, acceptată, iubită și unde semnul acestei împărății nu este o supunere sau o dominare, ci iubirea și servirea altora.